

„Boženko,“ řekl pan ministr sve chotí, nabíráje si důkladnou dávku salátu, „dnes odpoledne jsem dostal dopis, to tě bude zajímat. Musím to předložit ministerské radě. Kdyby to vyšlo ven, byla by jedna politická strana v pokádné bryndě. Na, podívej se ma to,“ děl pan ministr, sahaje nejprve do levé náprsní kapsy a potom do pravé. „Počkej, kampak jsem to,“ bručel pan ministr, ohmatávající znovu do levé náprsní kapsy; načež položil vidličku a začal hrabat oběma rukama ve všechnch ostatních kapsách. Pozorný divák by přitom shledal, že takový ministr má stejně překvapující počet kapes na všemožných částech a stranách těla jako každý jiný rádný muž; že v nich má klíče, tužky, notesy, večerníky, tobolky, úřední lejstra, hodinky, párátko, nůž, nřeben, staré dopisy, kapesník, sirkы, staré vstupenky do kina, polníci pivo a četné jiné předměty denní potřeby; a že hrabaje se v kapsách mimo „Kampak jsem to dal“, „to jsem blázen“, „počkejme“, tak jako ovčí každý jiný lidský tvor, hrabající se ve svých vlastních kapsách. Ale ministra trova chot nevěnovala mnoho pozornosti tomuto ději, nýbrž řekla, jako by to učinila každá jiná paní: „Prosím tě, kdybys raději jedl; vystydne ti to.“ „Dobrá,“ pravil pan ministr, dávaje veškerý obsah svých kapes zpátky do příslušných míst, nejspíš jsem to nechal za stolem v pracovně, tam jsem ten dopis četl. Tak představ si,“ spustil soujaře a nabral si kus pečené, „představ si, že mně někdo posílá originál dopisu od – Jen okamžik,“ řekl neklidně a vstal od stolu. „Já se jen podívám do pracovny. Asi jsem to nechal na stole.“ A to byl. Když se nevrátil ani za deset minut, šla se za ním paní Božena podívat do pracovny. Ministr seděl u prostředního pokoju na zemi a probíral list po listu akty a dopisy, které shrnul z psacího stolu. „Mám ti dát večeři ohřát?“ ptala se paní Božena tak trochu přísně. „Hned, za okamžik,“ děl ministr roztržitě. „Nejspíš jsem to zastrčil tady mezi ty papíry. To by bylo hlučné, kdybych to nenašel... – Ale to není možné; musí to tu někde být.“ „Tak se dřív najezd,“ radila paní, „a pak to hledej.“ „Hned, hned,“ řekl ministr podrážděně. „Jen co to najdu. Byla to taková žlutá obálka – Inu to jsem blázén,“ bručel probírajíce další stoh papírů. Tady u toho stolu jsem to četl, a nehnul jsem se očid, až mne

ČÍME ČAPKA